

Marta Povo
FRAGMENTS EXISTENCIALS

10 – RESIGNIFICAR LA NOSTRA IDENTITAT

Aquest intent de donar realisme i veracitat al nostre aspecte espiritual, aquestes passes caminades per tal de posar sentit a la creació mateixa, em condueixen a diferenciar o tornar a assenyalar de manera clara la naturalesa diferent de l'ànima i de l'esperit. El meu propi treball diari amb els codis i freqüències Geocrom em fan pensar, una i una altra vegada, per a què i per a qui serveixen, on incideixen realment cadascun dels 77 codis, si curen l'ego o l'ànima, o bé si potencien o expandeixen l'esperit real i original de cadascú.

Per a completar o ampliar el discurs dels dos capítols anteriors començaré dient que qui viu i habita en el nostre cos de matèria no és l'ànima, sinó que és el nostre esperit inherent i únic. La nostra força espiritual és d'origen diví i sembla ser el motor de tots els altres cossos. La força espiritual de cada ser humà procedeix d'una creació original. D'una font. D'un veritable déu sublim i omnipresent en el gran multivers, no només en aquest petit univers.

La naturalesa de l'esperit és creadora i facilitadora de qualsevol cosa. És per defecte noble i honorable, és savi, amorós i expansiu per naturalesa. Tanmateix, en la nostra vida no sentim aquesta gran força, està ennuvolada. L'esperit inherent en nosaltres està com amagat, com adormit, ignorat, invisible... no el reconeixem.

Quan em pregunto una i una altra vegada, no només a mi mateixa, sinó davant de cadascun dels pacients que visito, el perquè no senten Qui Son realment, em sorgeix com una indignació, fins i tot tristesa, com una hostilitat o una frustració que sempre em porta a explorar camps que no són comuns, ara

per ara.

La parafernalia de la *new age* ens ha conduït a cercar referents, grups, cursos o moviments que suposadament ens porten a escoltar la nostra ànima, al nostre cor, buscar alguna cosa, o a algú, que ens ensenyi a *evolucionar*. Però vaig arribar a entreveure que l'evolució no existeix en realitat, doncs haver d'evolucionar és una astúcia, un miratge, una errada de base.

Confondre esperit amb ànima forma part de l'enganyifa. Això sembla ser el problema. És l'ànima la que desitja evolucionar, millorar i aprendre. No és l'esperit el que evoluciona, doncs ja sap i ja És. I la nostra ànima vol expandir-se perquè l'ànima és com una espècie de duplicat de l'esperit.

L'ànima humana és com un doble personatge que potser és molt útil per emmagatzemar memòries i records, és com un gran ordenador que enregistra tot el que hem viscut ahir, durant la infantesa o en altres vides. És com una biblioteca plena de dades, de traumes, de conceptes, de idees y moralismes apresos de diferents cultures. I aquesta ànima ens tenyeix d'una certa personalitat. Però la 'persona' o personatge... no és pas l'Esperit que ens mou.

L'ànima, així com l'ego o el cos, és transitòria. La tenim activa mentre estem vius en aquesta absurda roda de morts i naixements, de dolors i plaers. L'ànima és temporal i va mutant segons les circumstàncies, segons l'herència genèrica, segons les influències. L'ànima és un magatzem de dades i processos evolutius, registres d'etapes de perfeccionaments moralistes, efímers i canviants en el temps.

L'esperit està fora del temps. Pertany o pertanyem a l'eternitat. L'esperit en cadascú no va mutant o canviant, és únic i peculiar, és déu en nosaltres, i forma part del gran esperit etern i infinit. El nostre esperit és l'únic que és constant, immutable, diferenciat i brillant. Si l'ànima fora de colors, l'esperit seria el blanc. La nostra força espiritual és com un guspira divina d'aquest gran foc o il·luminaria de l'Origen o la Font.

De totes maneres, a on vull arribar realment és que potser només hem d'alliberar la nostra ànima de tan protagonisme. Alliberar-nos de la identificació anímica. Sentir que *no som* aquest duplicat de l'esperit. L'ànima tant sols és una

intermediària. En tot cas, la podem veure com el subconscient, els automatismes apresos, la programació. És com si el nostre esperit estigués tancat dins l'ànima i no pogués respirar, ser, actuar... Estem dins d'un joc dissenyat no se sap per a qui; ni falta que ens fa saber-ho. El que és important és identificar-nos amb el Ser Real que som.

Cal alliberar la nostra ànima d'una espècie de captura en un espai-temps que no pertany al nostre veritable origen espiritual. En realitat, el ser humà no és d'aquí, d'aquest petit planeta. Soms déus sense lloc de procedència, som la Infinitud i l'Eternitat. No existeixen (més que en la imaginació) els deus regnants que ens han explicat totes les cultures. Som tots i cadascun parts d'aquest déu únic o font de l'origen.

En el fons, tan sols es tracta d'un assumpte de pura IDENTITAT. És com si tots estiguérem vivint en una gran psicosis col·lectiva. No som dos, som UN. Ens hem cregut que som una ànima (i ens entestem en escoltar-la) quan en realitat som un esperit (al que no escoltem i que tampoc sabem que existeix, ni el poder que té). Cert és que som la Unitat, la unificació de l'esperit, de l'ànima, de l'ego i del cos alhora.

En tot cas, som un esperit que *ara* viu en un cos material, en un cos bioelèctric, amb un processador intel·lectual i un altre processador emocional. A part del cos de matèria orgànica visible, i un altre cos etèric o aural visible, tenim també un ego que reacciona psico-emocionalment davant les circumstàncies externes, davant les relacions humanes i la cultura.

Vulguem o no, com que estem vivint una existència terrenal transitòria, necessitem una ànima o plataforma intermediària (un ordinador duplicat, o que imita a l'esperit intel·ligent original) i aquesta ànima és la que s'encarrega d'enregistrar tot el que viu, pensa, sent o fa cada individu amb aquests 4 cossos (físic, etèric, emocional i mental). Però aquest processador... no som Nosaltres!

El planell d'un lloc no és el territori. Un planell és una representació, però no és el veritable paisatge. Un ordinador té programes i pot executar moltes coses, però qui mana és qui manipula l'ordinador, és la seva voluntat i iniciativa la que fa que funcioni aquest ordinador i faci creacions amb ell. És el nostre

esperit el que ha de saber utilitzar totes les dades que tingui inserides en la seva ànima transitòria, però no identificar-se amb les dades i els programes, ja que son només mitjans o eines per a la creació.

És la nostra Voluntat espiritual qui mou els instruments, qui dirigeix no només l'ànima amb els seus registres, sinó l'ego i el cos. L'ànima és només un mitjà, és com una intermediària entre l'esperit i la matèria. La identificació amb aquest magatzem de dades processades, així com la manca de identificació amb el nostre esperit inherent i singular, és el que ens impedeix crear, el que ens impedeix curar-nos o regenerar-nos, el que ens impedeix sortir de la roda del dolor o entrar en l'experiència d'alegria i plaer.

Decretem el nostre futur des d'aquest present, creem doncs la nostra Vida des de la Voluntat del nostre Esperit etern i intel·ligent... En el següent text penso que hauré d'explorar i investigar millor quines eines ens aporta realment cadascun dels codis Geocrom, per tal d'anar recuperant aquesta memòria de l'origen, aquesta divinitat poderosa de cadascú, aquesta regeneració de l'equilibri i la salut, aquesta direcció obstinada del nostre ego i la nostra ànima, per tal de poder copsar la identificació amb els valors essencials, honorables, intel·ligents i expansius del nostre veritable Esperit inherent i constitutiu.

© Marta Povo Audenis

text biogràfic de 16 d'agost de 2024